

bliver jeg nødt til at omtale Lovforslagets § 12, hvor vi atter finde et Forhold, hvorved Pakmestrene blive stillede noget uheldigt. Der tales her om Rejsepenge for den Tid, de ere fraværende fra Hjemstedet. Disse Penge udgøre efter Lovforslagets § 12 for Ekspedienter 18 Øre pr. Time og for Pakmestre 9 Øre pr. Time. I gamle Dage var det saaledes, at Ekspedienternes og Pakmestrenes Rejsepenge stode i Forhold til hinanden som 3 til 2, medens de ved dette Lovforslag foreslaas fastsatte som 2 til 1. Medens før en Ekspedient fik 18 Øre pr. Time og en Pakmester 12 Øre pr. Time, faar Ekspedienten efter Lovforslaget nu 18 Øre og Pakmesteren kun 9 Øre pr. Time, det vil sige, at den sidste nu kun faar Halvdelen i Stedet for Totrediedelen. Dette ønskes forandret, og det synes at være en meget rimelig Fordring.

Angaaende Lovforslagets § 18 skal jeg udtale min store Glæde over sammes Slutningspassus, som lyder saaledes: „Kvinder have lige Adgang med Mænd til at oplæres og ansættes i Statens Tjeneste ved Postvæsenet, dog med Forbehold af den Forret, der oven for er tilstaaet militære Personer“. Det om de militære Personer bryder jeg mig ikke om at tale om. Denne Bestemmelse hviler paa en kongelig Resolution. Det er en gammel Forret, disse Personer have, og jeg ved ikke, om Tiden nu er kommen til at afskaffe den. Haardt maa det være, at Landets andre Borgere skulle vige for de militære. Men naar det nu er saaledes, at andre civile Mænd skulle vige for dem, kan det ikke gøre noget, at Kvinderne følge Mændene her. Men naar jeg fremdrager Slutningen af § 18, at Kvinderne have lige Ret med Mændene og udtaler min Glæde over det, er det et Spørgsmaal, jeg vil komme tilbage til, naar vi komme til at forhandle om det i Dag paa Dagsordenen staaende Forslag til Lønningslov for Telegrafvæsenet, thi der aabnes der ligefrem Krig, mod hvad der hører til Kvindekønnet. Det er godt, at det ikke er saadan under Postetaten.

I Lovforslagets § 23 kunde jeg ønske indsat, hvad allerede den ærede første Taler berørte, nemlig en Frist, inden for hvilken ledige Embeder skulde besættes, og navnlig den gamle Bestemmelse, der staaer i den første Lønningslov, nemlig at ledige Embeder skulde besættes i Løbet af 6 Uger; thi som det nu er, at man lader ledige Embeder staa ubesatte i Maaneder, ja, halve og hele Aar, ser ikke godt ud, og det kan kun tydes paa en Maade, nem-

lig at man dertil har en bestemt Kandidat, som endnu ikke er rigtig færdig til at overtage Embedet.

I Lovforslagets § 24 siges der ganske kort: „Denne Lov træder i Kraft den 1ste Oktober 1901“, og jeg kan ikke tænke mig, at denne Paragraf er indsat af andre Grunde end den rent finansielle, at den Underbalance, der vil komme frem for Statskassen, ikke skal virke alt for grelt det første Aar. Men staaer det klart for alle som for mig, at den Lønningsforbedring, vi her ere i Begreb med at forhandle om og forhaabentlig at vedtage, fremkommer paa et meget sent Tidspunkt, og paa et Tidspunkt, da de, der skulle nyde godt af den, befinde sig i meget trængende Omstændigheder, saa vil man vist finde det lovlig haardt af den Slags Bevæggrunde, at udskyde denne Lovs Ikrafttræden til 1ste Oktober 1901, naar vi akkurat lige saa godt kunne gøre, hvad der vilde være normalt, nemlig lade den træde i Kraft den 1ste April, altsaa ved næste Finansaars Begyndelse.

De Ting, jeg her har fremdraget, vil jeg tillade mig at henlede det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed paa, og jeg vil give Lovforslaget med de af mig foreslaaede Ændringer mine allerbedste Ønsker med paa Vejen og ønske, at det ikke maa lykkes vor høje Regering ogsaa at standse denne for mange saa vigtige Sag.

Ministeren for offentlige Arbejder (Jvul-Rysensteen): Jeg hørte maaske ikke rigtig, men det forekommer mig, at den ærede sidste Taler (A. Christensen) udtalte det Ønske om, at det ikke maatte lykkes denne Regering at standse ogsaa denne vigtige Sag. Jeg hævder, at Regeringen ikke nogen Sinde har gjort Forsøg paa at standse en Sag. Jeg skal afgive denne bestemte Erklæring, at denne Regering ønsker ikke at forsøge at standse nogen Sag ved kunstige Midler.

A. Christensen: Ja, det er jo en glædelig Erklæring, men den vilde have virket mere beroligende paa mig, hvis jeg havde faaet den for nogle Dage siden, hvis jeg havde hørt den Erklæring, medens vi forhandlede Skattelovforslagene. Efter hvad der senere er passeret i det høje Lands ting, tillægger jeg for mit Vedkommende ikke denne Erklæring den samme Vægt, som jeg under andre Omstændigheder maatte tillægge en Erklæring fra den højt-ærede Ministers Side.